

Το παρόν βιβλίο βασίζεται σε αληθινά γεγονότα.

Από σεβασμό προς τους εμπλεκόμενους, κάποιες τοποθεσίες και ονόματα έχουν αλλαχτεί και κάποιες καταστάσεις έχουν προστεθεί ή αφαιρεθεί. Σε αυτή την περίπτωση, οποιεσδήποτε ομοιότητες με την πραγματικότητα είναι συμπτωματικές.

Σε κάθε άλλη περίπτωση, όποιες ομοιότητες υπάρχουν είναι ηθελημένες.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2008

ΣΚΥΜΜΕΝΟΣ ΠΑΝΩ απ' το μπαστούνι του, ο γέρος βγήκε μέσα απ' το δάσος στον δρόμο που στην πραγματικότητα ήταν, όλος κι όλος, δυο χορταριασμένες αυλακίες από ρόδες αμαξιού. Φορούσε μαύρες γαλότσες αγορασμένες λίγες εβδομάδες νωρίτερα απ' το Coop Forum στο Χάντεν κι ένα σκούρο καφέ αδιάβροχο που είχε πάρει απ' το Tempo στο Φελτεβέρστεν στα μέσα της δεκαετίας του 1970.

Δεν του πολυάρεσε να αγοράζει ρούχα – ποτέ δεν του είχε αρέσει.

Η γη ήταν ακόμα αχιόνιστη, μα η παγωνιά, όμοια με σιδερένια μέγγενη, έσφιγγε τα δέντρα και τους θάμνους. Ήταν η πρώτη αληθινά κρύα μέρα επιτέλους, και δεν αποκλείεται το βράδυ να χιόνιζε.

Στο παγωμένο δάσος, εκεί όπου οι βαθυπράσινες βελόνες των δέντρων ήταν το πιο φωτεινό χρώμα σε μια κατά τα λοιπά γκριζωπή και καφετιά παλέτα, ένας μαύρος σκύλος ξεπρόβαλε μπροστά από τον άνθρωπο. Ένα Λαμπραντόρ. Το σκυλί κοίταξε καλά καλά το αφεντικό του κι έπειτα χαμήλωσε το μουςούδι του στο χώμα κι έτρεξε παρακάτω στον δρόμο. Λίγα μέτρα πιο πέρα, βγήκαν τρέχοντας μέσα απ' το

δάσος άλλα τρία μαύρα σκυλιά, που ήταν όλα της ίδιας ράτσας και είχαν το ίδιο μέγεθος. Διέσχισαν τον δρόμο και χάθηκαν μες στους θάμνους στην άλλη μεριά. Ο γέρος τα ακολούθησε. Άκουγε την υπόλοιπη αγέλη πίσω του, τρεις σκύλες κι ένα αρσενικό, να περιπλανιούνται πέρα-δώθε, μέσα από παγωμένα κλαριά μύρτιλλων και συστάδες από φτέρες.

Γύριζαν σπίτι.

Ο γέρος ζούσε σ' ένα σκουροκόκκινο σπιτάκι νότια του Λαντφιόρντεν, περίπου στα μισά της απόστασης ανάμεσα στο Νίνεσχαμν και στη Στοκχόλμη. Μέσα από το πυκνό δάσος έξω απ' το παράθυρο της κουζίνας του, τον χειμώνα είχε θέα προς το νησί Μούσκο. Το νερό απείχε μόλις μερικές εκατοντάδες μέτρα από την αυλόπορτά του και υπήρχαν μπόλικά σημεία για να πλατσουρίζουν τα σκυλιά του την άνοιξη και το καλοκαίρι. Τα Λαμπραντόρ είναι ράτσα με μεμβράνη στα δάχτυλα· φτιαγμένα για να βγάζουν θηράματα μέσα απ' το νερό.

Τα οχτώ ενήλικα σκυλιά ζούσαν με τον γέρο στο κυρίως σπίτι, ενώ τα δύο παράσπιτα ήταν για τα κουτάβια στις γέννες. Είχε κοντά είκοσι χρόνια που εξέτρεφε Λαμπραντόρ, και προτιμούσε τους σκύλους από τους ανθρώπους. Γι' αυτό ζούσε στο σπιτάκι μες στο δάσος. Μια και δεν υπήρχε ούτε δίκτυο νερού ούτε αξιόπιστη παροχή ρεύματος στην περιοχή, ήταν μονάχος. Οι γείτονές του κρατιούνταν σε απόσταση, με τους κοντινότερους να μένουν στα συγκροτήματα κατοικιών που άρχιζαν είκοσι με τριάντα χιλιόμετρα νοτιότερα.

Τα πρώτα χρόνια ο γέρος πήγαινε ο ίδιος να συναντήσει τους αγοραστής, όμως είχε χάσει την ψυχραιμία του με

τις χοντρές γριές που ρωτούσαν αν τα σκυλιά χρειάζονταν πολλή άσκηση και με τα κακομαθημένα πιτσιρικά που τραβούσαν τα αφτιά των κουταβιών.

Και με το που έχασε την ψυχραιμία του, ύψωσε τη φωνή του κι έριξε μία στα μυξιάρικά χέρια των παιδιών.

Δεν ήταν θέλημα Θεού να γίνει πωλητής.

Αυτή την εποχή είχε βοήθεια. Άνθρωποι από άλλα κυνοτροφεία έδειχναν για λογαριασμό του τα κουτάβια και τα νεαρά σκυλιά, μέχρι που φρόντιζαν και για την επιχειρηματική πλευρά της δουλειάς. Κι έπαιρναν εκείνοι όλα τα εύσημα – όχι δηλαδή πως σκοτιζόταν ο γέρος.

Όταν γύρισε στο σπίτι από τον πρωινό του περίπατο, η ώρα ήταν σχεδόν εννιά. Η αγροικία του είχε τρία δωμάτια και μια κουζίνα. Μια και τα σκυλιά έφερναν μαζί τους το μισό δάσος πίσω στο σπίτι κι ο γέρος τα τελευταία χρόνια είχε πρόβλημα με την πλάτη του, δεν είχε πολύ νόημα να καθαρίζει. Απλώς δεν άφηνε τα σκυλιά να μπαίνουν στην κουζίνα, που ήταν έτσι το μοναδικό σχετικά συγυρισμένο δωμάτιο. Άναψε την καφετιέρα.

Περίμενε συντροφιά.

Τους ήξερε αρκετά καλά ώστε να είναι βέβαιος ότι θα έρχονταν όποτε τους το ζητούσε. Υπέθετε ότι τον φοβούνταν, και δεν ήταν οι μόνοι.

Ο Μισέλ Μαλούφ είχε γεννηθεί σ' ένα χριστιανικό σπίτι στον Λίβανο κι ο Σάμι Φαρχάν σ' ένα μουσουλμανικό στο Ιράκ. Και οι δύο είχαν μεταναστεύσει στη Σουηδία με τις οικογένειές τους όταν ήταν παιδιά και πήγαν σχολείο στα προάστια της Στοκχόλμης. Ο γέρος τούς είχε συναντήσει

μερικές φορές κάτω από διαφορετικές συνθήκες και τον είχαν εντυπωσιάσει. Με το πέρασμα των χρόνων, είχαν αποδειχτεί επαγγελματίες και φερέγγυοι, κάτι που εν μέρει οφειλόταν στο γεγονός ότι δεν άγγιζαν ποτέ κανένα ναρκωτικό, ούτε για τους ίδιους ούτε ως δουλειά. Αν ήθελες να συνεργαστείς με τον Μισέλ Μαλούφ ή τον Σάμι Φαρχάν, οι πάντες ήξεραν ότι δεν έπρεπε να είσαι μπλεγμένος με ναρκωτικά.

Μολαταύτα, οι δρόμοι του Μαλούφ και του Φαρχάν είχαν διασταυρωθεί μονάχα φευγαλέα.

Μέχρι τώρα τουλάχιστον.

Αν και δεν το ήξεραν ακόμα.

Ο Σάμι Φαρχάν έφτασε πρώτος.

Ο γέρος τον είδε να πλησιάζει από το μονοπάτι που ερχόταν απ' τον κεντρικό δρόμο. Το λεωφορείο από το Βαστερχάνινγκε ως το Νίνας σταματούσε στον 73 και η αγροικία δεν απείχε περισσότερο από ένα δεκάλεπτο με τα πόδια μες στο δάσος.

Ο Σάμι είχε πολλά χρόνια να αγωνιστεί στο ριγκ, αλλά κινούνταν ακόμα σαν πυγμάχος. Παρά το μεγάλο και βαρύ κορμί του, ήταν ταχύς κι ελαφρύς στα πόδια. Χρειάστηκε λιγότερο από ένα λεπτό για να πάει από την αυλόπορτα μέχρι το σπίτι. Φορούσε ένα κοντό γκρι μάλλινο παλτό, που έμοιαζε πιο κατάλληλο για τη μοδάτη Νιτόργκετ στη Στοκχόλμη μια ζεστή ανοιξιάτικη μέρα, κι άσπρα αθλητικά παπούτσια.

Ο γέρος τού άνοιξε να μπει. Τα οχτώ μαύρα σκυλιά ξετρελάθηκαν τόσο πολύ με τον αναπάντεχο ερχομό του πυγμάχου, που παραλίγο να τον ρίξουν κάτω. Ο Μαλούφ

ολοφάνερα δεν ήταν στο ίδιο λεωφορείο, πράγμα που σήμαινε ότι θα έπρεπε να περιμένουν άλλα τριάντα πέντε λεπτά. Αυτό ήταν το διάστημα ανάμεσα στις αναχωρήσεις. Ο γέρος άρπαξε από έναν γάντζο πίσω από την πόρτα το κλειδί για το παράσπιτο και βγήκαν μαζί στην αυλή.

«Τι κάνουν οι αδελφοί σου, Σάμι;» τον ρώτησε.

«Γιατί ρωτάς;»

«Συνάντησα τον μεγάλο σου αδελφό πρόσφατα, αλλά πάει πολύς καιρός που δεν έχω δει τον μικρό».

«Εντάξει».

«Είναι καλά;»

«Τηλεφώνησέ του και ρώτα τον ο ίδιος αν ενδιαφέρεσαι».

Ο γέρος ένευσε και χαμήλωσε τα μάτια. Ένα εύθυμο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του. Η ευθυξία του Σάμι για ό,τι είχε να κάνει με τους αδελφούς του παρέμενε ίδια και अपαράλλαχτη.

Στην αυλή, ανάμεσα στα δύο παράσπιτα, ο γέρος είχε ένα κελάρι. Είχε φτιαχτεί κάποια στιγμή στη δεκαετία του πενήντα, με πέτρα βαλμένη πάνω σε πέτρα, με τον παραδοσιακό τρόπο, και η σκεπή είχε σκεπαστεί με βρύα. Ύστερα από λίγες δεκαετίες το κτίσμα έδειχνε τόσο παλιό όσο το γύρω δάσος.

Περιστοιχισμένοι από τα οχτώ σκυλιά, οι δυο άντρες σταμάτησαν στο κελάρι για να φέρουν φαγητό για τα κουτάβια. Εκεί φύλαγε ο γέρος την τροφή των σκύλων, το χαρτί της κουζίνας και της τουαλέτας κι οτιδήποτε άλλο δεν χωρούσε στα ντουλάπια του σπιτιού. Το κελάρι ήταν πολύ μεγαλύτερο απ' όσο έδειχνε, σκαμμένο στα βράχια πίσω του.

Στο σκοτάδι στο βάθος, ο γέρος είχε καμιά πενηνταριά κουτιά στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο, γεμάτα χαρτονομίσματα τακτικά χωρισμένα σε πλαστικά σακουλάκια. Ήταν κάθε ονομαστικής αξίας και το συνολικό πόσο εκπληκτικά μεγάλο.

Κατά πάσα πιθανότητα, τα λεφτά όπου να 'ναι θα σάπιζαν μέσα στο κρύο και υγρό κελάρι.

Όμως τον γέρο δεν τον ανησυχούσε αυτό. Στο κάτω κάτω, δεν ήθελε να τα ξοδέψει για κάτι συγκεκριμένο.

Ζήτησε από τον Σάμι να κουβαλήσει εκείνος τη σκυλοτροφή και πήγαν σιωπηλοί να ταΐσουν τα κουτάβια, που ήταν μονίμως πεινασμένα.

Όταν επέστρεψαν στο σπίτι, ο γέρος ανέβηκε στην κρεβατοκάμαρά του στον πάνω όροφο και δεν ξαναφάνηκε, ενώ ο Σάμι κάθισε στην κουζίνα και για ένα δεκάλεπτο κοίταζε το νερό να τρέχει μέσα από το φίλτρο του καφέ. Πάντοτε δυσκολευόταν να κάθεται ασάλευτος και, ασυναίσθητα, άρχισε να χτυπά ανυπόμονα και ρυθμικά το πόδι του, τόσο ζωηρά ώστε έτρεμε ολόκληρο. Κάρφωσε το βλέμμα έξω από το παράθυρο και τελικά είδε τον Μισέλ Μαλούφ να έρχεται μέσα απ' το δάσος. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή άκουσε και βήματα στη σκάλα. Ο γέρος κατέβαινε ξανά.

Ο Μισέλ Μαλούφ ήταν κοντύτερος από τον Σάμι. Βάδιζε με λιγάκι κυρτωμένους ώμους, αλλά σβέλτα και αποφασιστικά. Φορούσε μπότες που ήταν καλύτερες για το δάσος, όμως ολοφάνερα είχε ξεπαγιάσει. Όταν ο γέρος άνοιξε την πόρτα, στο πρόσωπο του Μαλούφ σχηματίστηκε το

χαρακτηριστικό του χαμόγελο, φανερώνοντας δύο σειρές δόντια που έλαμπαν μες στο περιποιημένο μαύρο μούσι του.

«Εντάξει», είπε.

Έτεινε το χέρι, λησμονώντας ότι ο γέρος δεν αντάλλαξε ποτέ χειραψία. Χάρη στα σκυλιά και στο χάος που επικρατούσε, δεν υπήρξε χρόνος για αμηχανία.

«Ο Σάμι είναι ήδη εδώ», είπε ο γέρος.

«Ο Σάμι;» επανέλαβε ο Μαλούφ. «Αυτός ο Σάμι;»

Δίστασε. Το χαμόγελό του έσβησε και η όψη του κατσούφιασε. Πέρασε συλλογισμένος τα δάχτυλά του μέσα από το μούσι του και τότε ο Σάμι εμφανίστηκε στην πόρτα της κουζίνας.

«Τι έκπληξη», είπε ο πυγμάχος.

«Ναι, ναι», συμφώνησε ο Μαλούφ.

«Είναι ώρα για καφέ», είπε ο γέρος, ανοίγοντας δρόμο μέσα από τα σκυλιά που ήταν ένα κουβάρι στον διάδρομο.

Κάθισαν στο φθαρμένο τραπέζι της κουζίνας. Ο Σάμι και ο Μαλούφ είχαν κι οι δύο τυλιγμένα τα χέρια τους γύρω από τις ζεστές κούλες του καφέ και δεν καταλάβαιναν πώς μπορούσε ο γέρος να ζει σε τόσο κρύο. Ένα από τα σκυλιά άρχισε να ουρλιάζει έξω απ' την κουζίνα και το σόι του δεν άργησε να το μιμηθεί. Ο γέρος τα έκανε να σωπάσουν με μια κοφτή προσταγή, χωρίς να χρειαστεί καν να υψώσει τη φωνή.

Ο Σάμι και ο Μαλούφ κοιτάχτηκαν.

Σαν τα σκυλιά, σέβονταν κι αυτοί τον γέρο, αν και δεν μπορούσαν να ισχυριστούν ότι τον γνώριζαν καλά. Δεν ήταν από αυτούς τους ανθρώπους που εμπνέουν στοργή. Όποτε όμως επικοινωνούσε μαζί τους, έρχονταν. Γιατί να μην έρθουν; Συχνά ο γέρος είχε ενδιαφέρουσες ιδέες.

«Δεν φοράτε αρκετά ρούχα», είπε όταν του ζήτησαν να ανεβάσει τη θέρμανση.

Ο Σάμι κρατήθηκε πάνω που ήταν έτοιμος να του πει ότι μπορούσε να αγοράσει θερμάστρες με μπαταρία, αν το πρόβλημα ήταν η έλλειψη ηλεκτρικού στην αγροικία.

«Έχω μια πρόταση να σας κάνω», συνέχισε ο γέρος. «Ή ίσως μια ερώτηση».

Ο Σάμι και ο Μαλούφ τον άκουγαν με προσοχή. Η διαφορά ανάμεσά τους ήταν φανερή όταν κάθονταν πλάι πλάι. Η ματιά του Σάμι ήταν ανοιχτή κι ενθαρρυντική. Περιμενε την επόμενη φράση με μια ανυπομονησία που φανέρονε κάτι επιτακτικό. Ο Μαλούφ καθόταν με το πρόσωπο στραμμένο αλλού, σε υπερένταση αλλά φαινομενικά αδιάφορος, χαμένος στις σκέψεις του. Όταν τα μάτια του συναντήθηκαν φευγαλέα με του γέρου, στο βλέμμα του υπήρχε η επιφυλακτική περιέργεια ενός παρατηρητή.

«Υπάρχει ένα κτίριο στο Βέστμπεργκα», είπε ο γέρος, «που ξέρω ότι είναι γνώριμο και στους δυο σας. Ένα κτίριο που μέσα έχει ένα τεράστιο ποσό σε μετρητά. Και προέκυψε μια ευκαιρία...»

Τα σκυλιά γρύλισαν. Άρχισαν να παίζουν και σύντομα ακουγόταν σαν να γκρέμιζαν τα έπιπλα στο διπλανό δωμάτιο. Όμως το παιχνίδι τους τελείωσε χωρίς ο γέρος να χρειαστεί να πει κουβέντα.

«Ξέρω μια γυναίκα», συνέχισε, «που πιστεύω ότι θα μπορούσε να... φανεί χρήσιμη. Υπάρχει μια πιθανότητα τουλάχιστον. Αναζητεί... συντροφιά. Έχει αγγελία σ' εκείνα τα σάιτ, ξέρετε; Αυτά όπου κλείνεις ραντεβού;»

Ο Σάμι και ο Μαλούφ ένευσαν. Αν μιλούσε κάποιος άλλος,

θα είχαν αστειευτεί με το λεξιλόγιό του, με το «κλείνεις ραντεβού». Αλλά μ' αυτόν τον γέρο δεν χωρούσαν αστεία. Μαζί του κρατούσες το στόμα κλειστό κι άκουγες.

Ήπιαν τον καφέ, που ήταν δυνατός και πικρός, και περίμεναν να συνεχίσει.

«Γι' αυτό σας φώναξα εδώ», είπε ύστερα από μια σύντομη παύση. «Σκέφτηκα ότι μπορεί να σας ενδιέφερε. Θα θέλατε ίσως να γνωρίσετε την κοπέλα; Είναι στην ηλικία σας. Να βγείτε για φαγητό μαζί της. Μπορείτε να πείτε ότι βρήκατε τα στοιχεία της στην αγγελία».

Ο Μαλούφ και ο Σάμι κοιτάχτηκαν. Από κανέναν δεν είχαν λείψει ποτέ στη ζωή του οι γυναίκες.

«Δυστυχώς δεν νομίζω ότι μπορώ», είπε τελικά ο Σάμι. «Ξέρεις ότι περιμένουμε παιδί, ε;»

«Το ξέρω», κατένευσε ο γέρος. «Σύντομα, έτσι δεν είναι; Ο γιος σας δεν θα 'ναι ακόμα ενός. Πώς τον λένε; Τζον; Έχει ήδη βαφτιστεί;»

«Δεν μπορώ να βγω ραντεβού», είπε ο Σάμι, χωρίς να απαντήσει στην ερώτηση για τη βάφτιση.

Χτύπησε κάτω τα πόδια του προσπαθώντας να τα ζεστάνει και εξήγησε:

«Ούτε καν να προσποιηθώ. Καταλαβαίνεις τι εννοώ; Άσε που δεν κάνω πια τέτοια πράγματα. Έχω κάτι άλλο στα σκαριά, αν με πάνεις».

Ο γέρος κούνησε το κεφάλι, όμως η έκφρασή του δεν είχε αλλάξει. Ήταν λες και δεν είχε ακούσει τις αντιρρήσεις του Σάμι.

«Κι εσύ τι λες, Μισέλ;» ρώτησε.

«Ναι. Εννοώ», είπε ο Μαλούφ, «ότι μπορώ να βγω με

οποιαδήποτε. Θέλω να πω... αυτή η κοπέλα... να, υπάρχει ένα αστυνομικό τμήμα διακόσια μέτρα από εκείνο το μέρος στο Βέστμπεργκα. Κι εκείνη δεν μπορεί... να το αλλάξει αυτό, δεν συμφωνείς;»

Ο γέρος δεν απάντησε.

«Όχι», συνέχισε ο Μαλούφ, δισταζοντας να διαφωνήσει με τον γέρο και συνάμα ανυπομονώντας να εκφράσει τις αμφιβολίες του, «όχι... υπάρχουν φύλακες στην υποδοχή είκοσι τέσσερις ώρες τη μέρα, εφτά μέρες την εβδομάδα. Εκατό κάμερες. Είναι ένα από τα πιο ασφαλή θησαυροφυλάκια στη βόρεια Ευρώπη. Αλλά... ίσως εκείνη τα ξέρει όλα αυτά, ε;»

Ο γέρος φάνηκε να μην πιάνει την ειρωνεία.

«Συνάντησέ την», ξανάπε και στράφηκε προς τον Σάμι. «Άκου την. Ίσως πει κάτι που να 'χει ενδιαφέρον».

Ο Σάμι τράβηξε τον λαιμό του φούτερ του σαν να τον έπνιγε.

«Όχι, ευχαριστώ. Δεν θέλω», απάντησε ευγενικά, λες και του είχαν προσφέρει κι άλλο μπισκότο.

Ο γέρος τον κοίταξε ανέκφραστος κι έπειτα γύρισε προς τον Μαλούφ.

«Μισέλ;»

«Ναι. Δηλαδή», άλλαξε γνώμη, «δεν ξέρω».

«Αν τη βγάλεις έξω για φαγητό, θα πληρώσω τον λογαριασμό», είπε ο γέρος. «Και αν βγάλει αυτό πουθενά, θα έχεις μια οικονομική βοήθεια».

«Ναι, βέβαια», ένευσε ο Μαλούφ. «Όχι».

«Όχι;»

Ο Μαλούφ έκανε μια αόριστη χειρονομία που ήταν

αδύνατο να ερμηνευτεί. Δεν ήθελε να φανεί αρνητικός. Κοίταξε τον Σάμι, που κούνησε σχεδόν ανεπαίσθητα το κεφάλι, τρίβοντας τα χέρια του για να τα ζεστάνει. Και οι δύο έτρεφαν απεριόριστο σεβασμό προς τον άνθρωπο με τα σκυλιά, αλλά τούτη τη φορά έμοιαζε να ματαιοπονεί.

«Αυτό με απογοητεύει», είπε ο γέρος καθώς σηκωνόταν απ' το τραπέζι. «Στ' αλήθεια με απογοητεύει».

Βαριά σιωπή έπεσε στην κουζίνα και οι δύο επισκέπτες αισθάνθηκαν ανησυχία.

Ο γέρος έβγαλε ένα χαρτί από την τσέπη του και το έδωσε στον Μαλούφ.

«Θα μπορούσες τουλάχιστον να πάρεις αυτό; Είναι τα προσωπικά στοιχεία της κοπέλας. Και τα υπόλοιπα στοιχεία επικοινωνίας μαζί της. Μήπως κι αλλάξεις γνώμη;»

«Ευχαριστώ», απάντησε ο Μαλούφ, παίρνοντας το χαρτί και βάζοντάς το στην τσέπη του μπουφάν του. «Ποτέ δεν ξέρεις. Πράγματι».

«Πιστεύω ότι εσύ κι ο Σάμι θα μπορούσατε να πετύχετε κάτι αληθινά... ενδιαφέρον, αν συνεργαζόσασταν», πρόσθεσε ο γέρος.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΪΟΣ 2009

Ο ΜΙΣΣΕΛ ΜΑΛΟΥΦ είχε αποφασίσει να κάνει μια βόλτα στη νεόχτιστη περιοχή της προκυμαίας στη Χόρνομπεργκς Στραντ. Φορούσε ένα λεπτό μαύρο παλτό πάνω από ένα σκούρο κοστούμι, ενώ οι μαλακές σόλες των παπουτσιών του δεν ήταν σχεδιασμένες για το παγωμένο έδαφος. Πού και πού γλιστρούσε στο μονοπάτι. Κρατούσε έναν μαύρο χαρτοφύλακα στο ένα χέρι. Λειτουργούσε σαν αντίβαρο και τον βοήθησε να κρατήσει την ισορροπία του όταν έστριψε στο μονοπάτι για να κατηφορίσει προς το κανάλι στην άλλη μεριά της γέφυρας Έκελουντ.

Ήταν νωρίς. Η συνάντηση είχε κανονιστεί για τις δύο, πράγμα που σήμαινε ότι είχε άλλα είκοσι λεπτά για σκότωμα. Είχε παρκάρει το ανοιχτό γκρι Seat Ibiza έξω ακριβώς από την είσοδο των γραφείων της G4S. Το αμάξι ήταν το πιο απρόσωπο που είχε οδηγήσει ποτέ· σ' ένα μεγάλο πάρκινγκ μπορεί να το προσπερνούσε χωρίς να το προσέξει. Όμως για τον Μαλούφ ήταν συχνά σημαντικό να μην τραβά την προσοχή επάνω του, και το Seat Ibiza έμοιαζε σχεδιασμένο γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό. Ακόμα κι έτσι, δεν είχε την υπομονή να περιμένει μες στο αυτοκίνητο για ένα μισάωρο.

Δεν είχε πλησιάσει ποτέ ξανά τόσο πολύ.

Δεν προσπαθούσε τόσο να διώξει τη νευρικότητά του με το γρήγορο περπάτημα, όσο την έξαψή του.

Έκανε κρύο ξανά, μετά τη ζεστή παραμονή Πρωτοχρονιάς, όμως το στενό κανάλι ήταν ακόμα ανοιχτό. Μήπως φρόντιζε ο δήμος να κρατάει όλα τα κανάλια του χωρίς πάγο; Ο Μαλούφ δεν ήξερε τίποτα για το Στάντοχαγκεν – δεν ήταν η γειτονιά του.

Ο Μισέλ Μαλούφ είχε γεννηθεί στον Λίβανο. Όταν ήταν έξι χρονών, η οικογένειά του τράπηκε σε φυγή για να γλιτώσει από τον αιματηρό εμφύλιο στη χώρα, φτάνοντας στην Ιταλία μέσω της ακτής· για τον πατέρα του όμως ο τελικός προορισμός ήταν πάντοτε ξεκάθαρος. Πήγαιναν στη Σκανδιναβία, αυτόν τον επίγειο παράδεισο. Ο μικρός Μισέλ δεν ήξερε πώς και γιατί είχε οδηγηθεί ο πατέρας του να πιστέψει ότι οι σκανδιναβικές χώρες ήταν η λύση σε όλα τους τα προβλήματα, όμως είχε ανατραφεί έτσι ώστε να μην το αμφισβητεί. Το ταξίδι τους συνεχίστηκε βόρεια από την Ιταλία, και τα φωτεινά χρώματα και οι ζεστοί χειμώνες της Μεσογείου αντικαταστάθηκαν από την κρύα σουηδική κατήφεια. Η παντοτινή ανάμνηση που είχε από αυτή ο Μισέλ ήταν πως τον έκανε να τουρτουρίζει. Διαρκώς.

Μετά τον πρώτο τους χρόνο στη Σουηδία, στον βορρά της χώρας, περίπου στο μέσον της απόστασης ανάμεσα στο Έστερσουντ και το Αρβιντογκιάουρ, ως κι ο πατέρας του Μισέλ αποφάσισε ότι είχε μπουχτίσει πια απ' τη σιωπή, το σκοτάδι και τα δάση. Έβαλε την οικογένεια να μαζέψει για άλλη μια φορά τα λιγοστά υπάρχοντά της. Το όνειρο της Σουηδίας δεν είχε πεθάνει, αλλά η ζωή στον Αρκτικό Κύκλο

παραήταν ακραία. Ο Μισέλ ήταν οχτώ χρονών όταν το βαν της εταιρείας μεταφορών σταμάτησε έξω από το σπίτι. Η οικογένεια ρίζωσε στη Φίτγια, ένα προάστιο της Στοκχόλμης που πολλοί το συνέδεαν με την εγκληματικότητα, τη φτώχεια και τα κοινωνικά προβλήματα. Όμως εκεί η οικογένεια του Μαλούφ βρήκε επιτέλους την ασφάλεια που αναζητούσε και τα θετικά στοιχεία ήταν τόσα που μπορούσαν να αγνοήσουν τα αρνητικά. Ζούσαν ακόμα εκεί σήμερα.

Στη βάση της γέφυρας Εισινγκελέντεν, ο Μισέλ κοίταζε πίσω του. Ένα στρώμα χιόνι, ψιλό σαν πούδρα, σκέπαζε το γρασίδι στις δυο μεριές του μονοπατιού, κάνοντας το γκρίζο απομεσήμερο να φαντάζει λίγο πιο φωτεινό.

Το Στάντσαγκεν ήταν μια από τις πιο απρόσωπες γειτονιές της Στοκχόλμης. Από τη δεκαετία του πενήντα και μετά η συνοικία ήταν βιομηχανική περιοχή, χωρίς άλλη φιλοδοξία εκτός από το να προσφέρει φτηνές κατοικίες και αποβάθρες με εύκολη πρόσβαση. Και μόνο πρόσφατα οι πολιτικοί και οι πολεοδόμοι συνειδητοποίησαν ότι η τοποθεσία αυτού του μελαγχολικού και άγονου τόπου με τις βιομηχανίες και τις επιχειρήσεις παραήταν καλή για να αγνοηθεί. Σήμερα ήταν έτοιμοι να μεταμορφώσουν την περιοχή σε ένα ελκυστικό μέρος, κατάλληλο για να ζει κανείς.

Καθώς ο Μαλούφ ανηφόριζε τη Χόρνσμπεργκς γυρίζοντας πίσω κι έβλεπε τις πινακίδες των οικοδομών που είχαν σταματήσει προσωρινά εξαιτίας του κρύου, αισθάνθηκε μια οικεία ανακούφιση που δεν ζούσε στην κεντρική Στοκχόλμη.

Του άρεσε η Φίτγια και δεν ένιωσε ποτέ την παρόρμηση να έρθει στην πόλη· για την ακρίβεια, σχεδόν πάντοτε ήθελε να φύγει από αυτή.